

WYROK Z DNIA 27 LUTEGO 2008 R.

V KK 397/07

Gaz ziemny nie jest energią, o której mowa w art. 278 § 5 k.k., ale „cudzą rzeczą ruchomą”, w rozumieniu § 1 art. 278 k.k.

Przewodniczący: sędzia SN K. Cesarz (sprawozdawca).

Sędziowie SN: H. Gordon-Krakowska, M. Pietruszyński.

Prokurator Prokuratury Krajowej: B. Mik.

Sąd Najwyższy w sprawie Józefa K., skazanego z art. 278 § 1 i 5 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 27 lutego 2008 r., kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 2 marca 2007 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z. z dnia 13 listopada 2006 r.,

na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. i art. 45 § 1 k.w. oraz art. 638 k.p.k. u c h y l i ł zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich i u m o r z y ł postępowanie (...).

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 13 listopada 2006 r., uznał Józefa K. za winnego czynu zakwalifikowanego z art. 278 § 1 i 5 k.k., polegającego na tym, że oskarżony „w dniu 09.01.2006 r., w Z. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia energii w postaci gazu ziemnego o wartości nie

mniejszej niż 27,123 na szkodę Dolnośląskiej Spółki Gazownictwa – Zakład Gazowniczy W.” i za to na podstawie art. art. 278 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2007 r., Sąd Okręgowy w Ś., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy oskarżonego, zarzucającą błąd w ustaleniach faktycznych, przez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu, za oczywiście bezzasadną.

Kasację na korzyść oskarżonego wniósł Prokurator Generalny, zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego, a to art. 278 § 5 k.p.k., polegające na uznaniu, że dokonany przez oskarżonego zabór gazu ziemnego stanowi kradzież energii, podczas gdy gaz jest cudzą rzeczą ruchomą w rozumieniu art. 278 § 1 k.k.”, po czym wniósł o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzut skargi kasacyjnej okazał się oczywiście zasadny. Sądom obu instancji umknął – kluczowy dla prawidłowej kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego – fakt, że gaz ziemny nie jest energią, o której mowa w art. 278 § 5 k.k., ale wchodzi w skład znamienia (desygnatów pojęcia) „cudza rzecz ruchoma”, użytego w § 1 art. 278 k.k. Skradziony przez oskarżonego gaz ziemny to tylko nośnik energii, będący przedmiotem czynności wykonawczej, określonym zbiorczo w tym ostatnim przepisie. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podtrzymuje pogląd wyrażony w postanowieniu z dnia 9 czerwca 2006 r. (I KZP 14/06, OSNKW 2006, z. 7–8, poz. 67), że „zabór w celu przywłaszczenia nośnika energii, wyodrębnionego w rzecz ruchomą (art. 278 § 1 k.k.), nie stanowi kradzieży energii (art. 278 § 5 k.k.)”. Dlatego zarzut rażącego naruszenia art. 278 § 5 k.k. przez sub-

sumpcję zachowania oskarżonego pod ten również przepis, okazał się zasadny. Naruszenie to miało istotny wpływ na treść wyroku, ponieważ kradzież rzeczy ruchomej, której wartość nie przekracza 250 zł, stanowi wykroczenie określone w art. 119 § 1 k.w. Zabór gazu ziemnego wartości 27,12 zł (bo taką wartość należy przyjąć w świetle dyspozycji art. 413 § 2 pkt 1 *in princ.* k.p.k.) realizował znamiona tego wykroczenia.

O ile jednak słuszne okazało się żądanie uchylenie obu wyroków, to inne musiało zapaść rozstrzygnięcie następcze. Wykroczenie zostało popełnione w dniu 9 stycznia 2006 r. W myśl art. 45 § 1 k.w., karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeśli w tym czasie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Konieczne zatem okazało się umorzenie postępowania o to wykroczenie na podstawie art. 5 § 1 pkt 5 k.p.s.w. wobec tego, że do uchylenia prawomocnego rozstrzygnięcia doszło po upływie okresu wymienionego w art. 45 § 1 *in fine* k.w., a więc nie ma zastosowania dyspozycja art. 45 § 2 k.w. (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2002 r., I KZP 15/02, OSNKW 2002, z. 7–8, poz. 49).